

1 ซามูเอล 18:1-16

ชีวิตของดาวิด: บุรุษผู้ซบซ้อนตามพระทัยของพระเจ้า

บาทหลวงไบรอัน นอร์ธ

โบสถ์โรสฮิลล์ เคิร์กแลนด์ รัฐวอชิงตัน

29 มิถุนายน 2025

เราอยู่ในสัปดาห์ที่สามของชุดเทศนา 12 สัปดาห์ที่มีชื่อว่า “ชีวิตของกษัตริย์ดาวิด: บุรุษผู้ซบซ้อนตามพระทัยของพระเจ้า”

พระคัมภีร์เรียกดาวิดว่าเป็นบุรุษผู้ซบซ้อนตามพระทัยของพระเจ้า (1 ซามูเอล 13:14)

แต่เขาก็เป็นคนซบซ้อนเช่นกันที่ประสบความสำเร็จอย่างเหลือเชื่อและประสบความสำเร็จและเลวร้ายที่สุด ตลอดเวลาที่ผ่านมา เขาเป็นคนที่โหยหาและหันเข้าหาพระเจ้า มีหลายสิ่งที่เราสามารถเรียนรู้จากเขาในการเดินร่วมกับพระเจ้าของเราเอง

สัปดาห์ที่แล้ว เราได้ดู “ความสำเร็จ” อย่างหนึ่งของดาวิดเมื่อเขาเอาชนะโกลิอัทได้

วันนี้เราอ่านเกี่ยวกับความสำเร็จเพิ่มเติมและผลกระทบของความสำเร็จของเขา

แต่ผู้คนรอบข้างเขาตอบสนองต่อความสำเร็จนี้อย่างไร?

คุณเคยสังเกตไหมว่าเมื่อใครสักคนประสบความสำเร็จ มีทั้งการตอบสนองเชิงบวกและเชิงลบ และยังมีการตอบสนองอื่นๆ อีกด้วย บางทีคุณอาจเคยประสบกับเรื่องนี้ด้วยตัวเอง

ในช่วงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ฉันมีการตอบสนองเชิงลบต่อความสำเร็จของเพื่อนคนหนึ่ง

ซึ่งไม่ใช่การตอบสนองแบบที่เพื่อนที่ดีควรได้รับ ฉันอิจฉาและริษยา

บางทีคุณอาจเคยมีประสบการณ์ที่คล้ายกัน หรือบางทีคุณอาจเป็นคนที่ประสบความสำเร็จ และแม้ว่าคุณจะรับมือกับมันด้วยความสง่างามและถ่อมตัว แต่คนอื่นก็อาจตอบสนองในเชิงลบ และสิ่งที่เราเห็นในปัจจุบันก็คือ การตอบสนองของบุคคลต่อความสำเร็จ

(ความสำเร็จของตนเองหรือของผู้อื่น)

ขับเคลื่อนโดยพันธกิจและแรงจูงใจในการประสบความสำเร็จของพวกเขา

วันนี้ เราอยู่ใน 1 ซามูเอล 18:1-16 หลังจากที่ดาวิดฆ่าโกลิอัทแล้ว

กษัตริย์ซาอูลก็ได้พูดคุยกับเขาในช่วงไม่กี่ข้อสุดท้ายของบทที่ 17

และนั่นก็เป็นการปูทางให้กับสิ่งที่เราจะอ่านในเช้านี้ ซึ่งเราจะเริ่มด้วย 4 ข้อแรก

และเห็นความสัมพันธ์ระหว่างดาวิดกับโจนาธาน บุตรชายของซาอูลเริ่มเติบโต (1 ซามูเอล 18:1-4)

ในที่นี้ เราเห็นการตอบสนองเชิงบวกของโจนาธานต่อความสำเร็จของดาวิด

เขาตอบสนองไม่ใช่ด้วยความอิจฉา แต่ด้วยความรักดี

ทำพันธสัญญากับดาวิดและมอบเสื้อผ้าให้เขาเป็นสัญลักษณ์แห่งความรักดี

เขาเห็นพระหัตถ์ของพระเจ้าในชีวิตของดาวิด

และแทนที่จะปล่อยให้ความเยอหยิ่งและความเห็นแก่ตัวเข้ามาขัดขวางและนำไปสู่การตัดสินใจหรือความอิจฉา เขากลับผูกมิตรกับดาวิดและเป็นมิตรกับดาวิด

โปรดจำไว้ว่าเท่าที่เราทราบจากพระคัมภีร์

ทั้งโจนาธานและซาอูลต่างก็ไม่ว่าเรื่องการที่ดาวิดได้รับการเจิมเป็นกษัตริย์รอรับใช้

เราเคยดูเรื่องนี้เมื่อสองสัปดาห์ก่อน ดังนั้น

ไม่ใช่ว่าโจนาธานกำลังพยายามเอาอกเอาใจเขาและเอาอกเอาใจดาวิด อันที่จริง หากโจนาธานรู้เกี่ยวกับอนาคตของดาวิด เขาคงอิจฉาอย่างมาก เพราะปกติแล้วกษัตริย์จะมอบราชบัลลังก์ให้ลูกชายคนโตของตน ซึ่งก็คือโจนาธาน แต่แทนที่จะมองว่าดาวิดเป็นภัยคุกคาม เขากลับมองว่าดาวิดเป็นเพื่อน

ตอนนี้ ความสัมพันธ์ของพวกเขาต้องได้รับความสนใจมากขึ้น เพื่อให้เราทุกคนเข้าใจพวกเขาได้ชัดเจนขึ้น เพราะว่า: ในช่วงไม่กี่ทศวรรษที่ผ่านมา มีนักเทววิทยาบางคนโต้แย้งว่าความสัมพันธ์ของโจนาธานและดาวิดมีลักษณะทางเพศ ต่อมาใน 2 ซามูเอลบทที่ 1 หลังจากที่โจนาธานเสียชีวิต (โอ้! ขอโทษถ้าฉันทำให้เรื่องเสียหาย... ใช่ โจนาธานเสียชีวิต... จริงๆ แล้ว คำเตือน: ในที่สุดพวกเขาก็ต้องตายกันหมด) ดาวิดกล่าวว่า “ความรักที่โจนาธานมีต่อข้าพเจ้านั้นพิเศษยิ่งกว่าความรักของผู้หญิง” (2 ซามูเอล 1:26) คำกล่าวนี้และข้อความของวันนี้ รวมถึงข้อความอื่นๆ อีกสองสามข้อ คือสิ่งที่นักเทววิทยาสายก้าวหน้าบางคนชี้ให้เห็นถึงการอ้างว่าความสัมพันธ์ของพวกเขา มีลักษณะทางเพศ

แต่นั่นเป็นการมองดาวิดและโจนาธานผ่านเลนส์มิตรภาพของผู้ชายในปัจจุบันของเรา เราสันนิษฐานว่าผู้ชายที่แต่งงานแล้วและเป็นชายหญิง (ดาวิดไม่ได้แต่งงานในข้อพระคัมภีร์วันนี้ แต่แต่งงานก่อนที่จะโจนาธานจะเสียชีวิต) จะไม่พูดว่าความรักของผู้ชายมากกว่าผู้หญิงอย่างที่ดาวิดพูด และความสัมพันธ์ที่บรรยายไว้ในข้อพระคัมภีร์วันนี้ ซึ่งโจนาธานรักดาวิดเหมือนกับที่ตัวเองรัก ก็ไม่ถูกกล่าวถึงเช่นกัน ความคิดของเราคือ “สายสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้น” ของความสัมพันธ์ของผู้ชายนั้นเกี่ยวข้องกับกีฬา เครื่องยนต์รถยนต์ คอมพิวเตอร์ และเครื่องมือไฟฟ้า และผู้ชายของพระเจ้าทุกคนก็กล่าวว่า: อาเมน!

แต่มันก็ไม่ได้เป็นแบบนั้นเสมอไป เมื่อไม่กี่สัปดาห์ก่อน ฉันได้อ่านบทความใน The Atlantic ชื่อว่า “มิตรภาพอันเร่าร้อนของผู้ชายสิ้นสุดลงได้อย่างไร” โดยมีหัวเรื่องรองว่า “สายสัมพันธ์แบบเพลโตที่สมบูรณ์แบบนั้นเคยมีอยู่ระหว่างผู้ชายสองคน เกิดอะไรขึ้น” ทันทีที่ฉันอ่านหัวเรื่อง ฉันก็รู้สึกว้าว

“ฉันคิดว่าพระเจ้าส่งบทความนี้มาให้ฉันเพื่อส่งข้อความที่จะถึงนี้” ผู้เขียนเป็นนักประวัติศาสตร์ที่ได้รับการยกย่องอย่างสูง และสิ่งหนึ่งที่เธอเขียนก็คือ อริสโตเติลเขียนเกี่ยวกับมิตรภาพสามระดับในศตวรรษที่ 4 ก่อนคริสตกาล รูปแบบสูงสุดที่เขาเรียกว่ามิตรภาพที่ “สมบูรณ์แบบ” ระดับของมิตรภาพนี้คือ “พันธะระหว่างชายสองคน ‘ที่มีคุณธรรมเหมือนกัน’ ซึ่งมองกันและกันเป็น ‘ตัวตนที่สอง’ เธอเขียนต่อไปว่านักปรัชญาอธิบายในภายหลังว่า เหมือนกับ

‘จิตวิญญาณหนึ่งดวงอาศัยอยู่ในร่างสองร่าง’ ” และเธอเขียนว่าจนกระทั่งเมื่อประมาณ 150 ปีก่อน ผู้หญิงในวัฒนธรรมของเราถือว่าไม่สามารถมีความสัมพันธ์ประเภทนี้ได้ - สมองของพวกเขา “เย็นชาและอ่อนแอกว่า” สมองของผู้ชาย และ “โลเล ใจร้อน และโง่เขลาเกินกว่าที่จะผูกมัดตามที่มิตรภาพที่แท้จริงต้องการ” กล่าวอีกนัยหนึ่ง: สถานที่เดียวที่จะพบได้ ความสัมพันธ์แบบเพลโตที่ลึกซึ้งและกระตุ้นสติปัญญาและอารมณ์สำหรับผู้ชายก็คือความสัมพันธ์แบบเพลโตกับผู้ชายอีกคน

ดังนั้น

ความสัมพันธ์ของดาวิดและโจนาธานควรได้รับการมองผ่านเลนส์นี้มากกว่าเลนส์ปัจจุบันที่ผู้หญิงเป็น ผู้ที่มีความผูกพันทางอารมณ์ที่ลึกซึ้งของมิตรภาพ และโจนาธานตอบสนองต่อความสำเร็จของดาวิดด้วยมิตรภาพที่ซื่อสัตย์อย่างลึกซึ้ง และเราจะเห็นสิ่งนี้มากขึ้นในสัปดาห์ต่อไป ความสำเร็จทำให้พวกเขาใกล้ชิดกันมากขึ้น เรามาอ่านต่อกัน (18:5-16) เพื่อดูการตอบสนองที่แตกต่างไปจากชาุลอย่างสิ้นเชิง

ตอนนี้

ฉันต้องการพูดถึงและชี้แจงบางสิ่งบางอย่างจากสองสามบทก่อนหน้านี้ที่ฉันไม่ได้พูดถึงก่อนหน้านี้ เพราะข้อ 10 ที่นี่เป็นเหมือนการเปิดประตูสู่สิ่งนั้น ข้อ 10

กล่าวถึงว่าดาวิดกำลังเล่นพิณในบ้านของชาุล "เหมือนอย่างที่เขาเคยทำ"

และการเล่นพิณนี้ถูกกล่าวถึงเป็นครั้งแรกใกล้ตอนท้ายของบทที่ 16 นอกจากนี้ เขายังกลายเป็น "ผู้ถือโล" ของชาุลอีกด้วย แต่ในบทที่ 17 ตามที่เราเห็นเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว

ชาุลดูเหมือนจะไม่รู้จักดาวิดเมื่อเขาเสนอตัวไปดูแลโกลีแอธ และหลังจากที่โกลีแอธถูกฆ่า

ชาุลก็ถามอับเนอร์ ผู้บัญชาการทหารของเขาว่า "เขาเป็นลูกของใคร"

เมื่อพิจารณาว่าดาวิดเล่นพิณให้เขาฟัง (และเป็นหนึ่งในผู้ถือโลของเขา)

สิ่งนี้อาจทำให้เกิดคำถามขึ้นในใจเราเกี่ยวกับความถูกต้องของเหตุการณ์เหล่านี้:

ชาุลจะไม่รู้จักเขาได้อย่างไร

มีสองสามสิ่งที่ต้องพิจารณา ประการแรก เราเห็นว่าชาุลกำลังทุกข์ทรมานจาก

"วิญญาณชั่วร้าย/อันตราย" – ปัจจุบันเราอาจจะพูดได้ว่าเขามีอาการป่วยบางอย่าง

ความคิดของชาวฮีบรูในสมัยนั้นและในศตวรรษต่อมา ไม่ได้แยกความเจ็บป่วยทางจิตวิญญาณ จิตใจ และร่างกายออกจากกันเหมือนที่เราทำในปัจจุบัน จากการกระทำของชาุล –

ทั้งในข้อพระคัมภีร์วันนี้และข้อพระคัมภีร์ที่เราจะพูดถึงในภายหลัง –

ดูเหมือนว่าการตัดสินใจและความสม่ำเสมอของเขาค่อยๆ จางหายไป เขาหวาดระแวง

มีอาการรุนแรง และอื่นๆ ดังนั้น ปัญหาด้านความจำอาจเป็นส่วนหนึ่งของสิ่งเหล่านี้

และเขาจำไม่ได้ว่าดาวิดเป็นใคร หรือบางทีอาจเป็นเพราะบริบทที่แตกต่างกัน

เขาจึงไม่สามารถเชื่อมโยงจุดต่างๆ เข้าด้วยกันได้

ประการที่สอง แม้ว่าดาวิดจะเคยเล่นพิณให้เขาฟังมาก่อน

แต่นั่นไม่ได้หมายความว่าชาุลรู้จักเขาจริงๆ ตัวอย่างเช่น เขาน่าจะไม่รู้เรื่องครอบครัวของเขา

ดังนั้น

เมื่อดาวิดฆ่าโกลีแอธและตอนนี้ควรจะได้ลูกสาวของชาุลแต่งงานด้วยเพราะนั่นเป็นส่วนหนึ่งของข

อเสนอของชาุล ชาุลจึงถามเกี่ยวกับภุมิหลังครอบครัวของเขาใกล้จะจบบทที่ 17 ว่า

"เขาเป็นลูกของใคร" ดังนั้น ไม่ใช่ตัวตนของเขาที่เป็นปัญหา แต่เป็นครอบครัวของเขา

เอาล่ะ มาพูดถึงการตอบสนองของชาุลต่อความสำเร็จของดาวิดกัน ในตอนแรก

เขาเลื่อนตำแหน่งดาวิดในกองทัพ ต่อมา

เขาลดตำแหน่งดาวิดและส่งเขาไปยังสนามรบเพื่อเป็นผู้นำคนนับพันคน

แต่ในขณะที่โจนาธานเป็นเพื่อนกับดาวิดและสร้างความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้ง

ชาุลกลับโกรธเคืองและเกลียดเขา ดาวิดมีทักษะและความสามารถที่พระเจ้าประทานให้เขา

และชาุลก็อิจฉา แต่ไม่ใช่แค่เรื่องของดาวิดเท่านั้น

แต่ยังเกี่ยวกับปฏิกิริยาของคนอื่นที่มีต่อดาวิดด้วย ดาวิดฆ่าคนไปเป็นหมื่นคน

และชาุลก็ฆ่าคนเป็นหมื่นคน ชาุลเป็นคนกลุ่มเดียว (ผู้หญิง เพราะผู้ชายทุกคน - หรือส่วนใหญ่

— รับใช้ในกองทัพ) ที่ออกมาดูเมื่อกลับถึงบ้านจากสนามรบ
แต่ผู้หญิงทุกคนกลับร้องเพลงเกี่ยวกับดาวิด และเมื่อเปรียบเทียบกับซาอูล

และดังนั้น: สิ่งแรกที่เราเห็นคือซาอูลอิจฉาเพราะเขากังวลมากเกินไปว่าคนอื่นจะมองเขาอย่างไร
ความรู้สึกมีค่าในตัวเองของเขาพบได้จากความคิดเห็นของคนอื่นที่มีต่อเขา
มากกว่าในความสัมพันธ์กับพระเจ้าผู้สร้างของเขา
ไม่มีอะไรผิดโดยเนื้อแท้กับการอยากให้คนอื่นชอบเรา ทุกคนอยากเป็นที่ชื่นชอบ —
ไม่เช่นนั้นคงยากที่จะมีเพื่อน ปัญหาคือซาอูลโหยหาสิ่งนั้น
และนั่นคือวิธีที่เขาตัดสินคุณค่าในตัวเอง — มีคนชอบฉันและชอบฉันมากกว่าคนอื่นหรือเปล่า?
ดาวิดเป็นภัยคุกคามต่อสิ่งนั้นเนื่องจากดาวิดได้รับความนิยมอย่างกะทันหัน

ประการที่สอง ซาอูลมองว่าดาวิดเป็นภัยคุกคามต่อตำแหน่งของเขาและอำนาจที่มากับตำแหน่งนั้น
ในข้อ 8 ซาอูลคิด (อย่างประชดประชัน) ว่า “เขาจะได้อะไรอีกนอกจากอาณาจักร” ดังนั้น
ซาอูลจึงกังวลเกี่ยวกับอำนาจตามตำแหน่งของเขา นั่นคือสิ่งที่เขาใส่ใจ
เขาต้องการยึดอำนาจและตำแหน่งไว้ให้ได้ไม่ว่าจะต้องแลกด้วยอะไรก็ตาม ดังนั้น
ซาอูลจึงสนใจแต่ความนิยม ตำแหน่ง และอำนาจที่มากับสองสิ่งนั้น
และดาวิดเป็นภัยคุกคามร้ายแรงต่อสิ่งนั้น

ตอนนี้ ใครๆ
ก็สามารถตีตนร้นกับสิ่งนี้ได้และมีปฏิกิริยาตอบสนองด้วยความอิจฉาริษยาและความเกลียดชัง
เราทุกคนสามารถมีอารมณ์และการกระทำเหล่านี้ได้
นี่ไม่ได้เกี่ยวกับการตัดสินซาอูลเพียงอย่างเดียว ตรงกันข้าม:
เนื่องจากเราสามารถมีปฏิกิริยาแบบเดียวกันนี้ได้
เราจึงอยากเรียนรู้จากซาอูลอย่างถ่อมตัวเพื่อที่เราจะได้หลีกเลี่ยงและตอบสนองในแบบของพระเจ้า
มากขึ้น รวมทั้งมีตัวอย่างในเชิงบวกด้วย แน่นอนว่าดาวิดเป็นตัวอย่างในเชิงบวก
เช่นเดียวกับโจนาธาน ในที่สุด ในฐานะคริสเตียน เราต้องการดำเนินชีวิตเหมือนพระเยซู
พระองค์คือผู้ที่เราเป็นสาวกของพระองค์

ดังนั้น:
รากฐานของการตอบสนองของซาอูลคือใจของเขาไม่ได้สอดคล้องกับพระเจ้าและพันธกิจและจุดป
ระสงค์ของพระเจ้า ที่จริงแล้ว ข้อ 12 กล่าวว่า “พระเจ้าอยู่กับดาวิดแต่ได้ละทิ้งซาอูล”
ข้อนี้เคยกล่าวไว้ก่อนหน้านี้ในเรื่องราวเช่นกัน
นั่นเป็นเหตุผลที่พระเจ้าเจิมดาวิดให้เป็นกษัตริย์องค์ต่อไป ซาอูลไม่ใช่คนในพระทัยของพระเจ้า
ซาอูลไม่ได้ทำภารกิจเพื่อพระเจ้า เขาสนใจแต่เรื่องผิดๆ สิ่งที่เขาควรสนใจมากกว่าความนิยม
ตำแหน่ง และอำนาจของตัวเองคือความนิยม ตำแหน่ง และอำนาจของพระเจ้า
พูดอีกอย่างหนึ่งก็คือ เขาควรสนใจเรื่องความรุ่งโรจน์ของพระเจ้า
หากเขาจะจดจ่ออยู่กับการถวายเกียรติแด่พระเจ้ามากกว่าตัวเขาเอง
เขาจะไม่มองว่าดาวิดเป็นภัยคุกคาม แต่เป็นเพื่อนร่วมทีม
และดาวิดจะไม่ได้รับการเจิมให้เป็นกษัตริย์องค์ต่อไป
หากซาอูลจะจดจ่ออยู่กับการถวายเกียรติแด่พระเจ้า
ดาวิดจะถูกมองว่ากำลังช่วยเหลือในการถวายเกียรติแด่พระเจ้า

ดังนั้น อะไรจะตอบสนองได้ดีกว่ากัน? ในบทต่อไป (19) ซาอูลพยายามฆ่าดาวิด
ความอิจฉาและความโกรธของเขาควบคุมไม่ได้ และจากประสบการณ์นั้น ดาวิดจึงเขียนสดุดี 59

ดาวิดเป็นแบบอย่างการตอบสนองของเราที่หันเข้าหาพระเจ้าในสดุดีนี้ ดังที่คุณอาจทราบ สดุดีหลายบทจะมีคำนำที่ไม่ได้เขียนโดยผู้ประพันธ์สดุดี แต่เขียนโดยผู้คัดลอกหรือผู้นำการนมัสการในภายหลัง เพื่อช่วยให้ผู้นำการนมัสการในภายหลังเข้าใจวิธีใช้สดุดีในการนมัสการ นี่คือนิพจน์ที่สดุดีบทที่ 59 กล่าวไว้พร้อมกับสองข้อแรก:

สำหรับผู้ควบคุมดนตรี ในทำนองเพลง "Do Not Destroy" ของดาวิด มิกทาม [อาจเป็นคำศัพท์ทางดนตรี] เมื่อชาอูลส่งคนไปเฝ้าบ้านของดาวิดเพื่อจะฆ่าเขา วลีสุดท้ายนี้ทำให้เราเข้าใจว่าข้อความนี้มาจากบทต่อไป – 19 วันอาทิตย์หน้า ฉันหวังว่าเราจะร้องเพลงสดุดีบทที่ 59 และปฏิบัติตามคำแนะนำเหล่านี้ได้!

1 ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากศัตรู พระเจ้า

ขอทรงเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์จากพวกที่โจมตีข้าพระองค์

2 ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากคนชั่ว

และช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากพวกที่ตามล่าเลือดของข้าพระองค์

เนื้อเพลงยังมีต่ออีกมากในทำนองเดียวกัน และถ้าคุณนำคำเหล่านี้มาใส่ในทำนองเพลงชื่อ "Do Not Destroy" และมีเนื้อร้องแบบนี้... ฉันไม่รู้เกี่ยวกับคุณ แต่ฉันได้ยินเสียงที่ฟังดูโกรธเคือง หนักแน่น ร็อค ไม่ใช่ฮาร์ปและไลร์ และแน่นอนว่าไม่ใช่เพลงคันทรี่ วันอาทิตย์หน้าเราจะเล่นดนตรีกันเต็มที่ ล้อเล่นนะ... นั่นมันเหมือนกับการใส่ดนตรีของวันนี้ลงไป และเราก็คึกกันไปแล้วว่าจะไม่ใส่เลนส์ของศตวรรษที่ 21 ลงไปในข้อความที่เขียนขึ้นเมื่อ 3,000 ปีก่อน สดุดี 59 ปิดท้ายในข้อ 16 และ 17 ด้วยถ้อยคำเหล่านี้

16 แต่ฉันจะร้องเพลงถึงความเข้มแข็งของพระองค์

ในตอนเช้าฉันจะร้องเพลงถึงความรักของพระองค์

เพราะพระองค์เป็นป้อมปราการของฉัน

ที่หลบภัยของฉันในยามทุกข์ยาก

17 พระองค์เป็นกำลังของฉัน ฉันกำลังร้องเพลงสรรเสริญพระองค์

พระองค์คือพระเจ้า พระองค์เป็นป้อมปราการของฉัน

พระเจ้าของฉันที่ฉันสามารถพึ่งพาได้

นี่คือการตอบสนองของบุคคลที่ถูกใจพระเจ้า เมื่อดาวิดถูกคุกคาม เขาจะแสดงให้เห็นวิธีที่ดีกว่า นั่นคือ การหันเข้าหาพระเจ้า มอบความกังวลของเราให้กับพระองค์ ซื่อสัตย์ และระบายความรู้สึกออกมา พระเจ้าสามารถจัดการได้ ดีกว่าการขว้างหอกหรือเหรียญไม้เบสบอล จากนั้นเขาพยายามถวายเป็นเกียรติแด่พระเจ้า เพื่อสรรเสริญพระองค์แม้ในยามพ่าย ไม่เหมือนกับชาอูล ไม่ใช่เรื่องความนิยม ตำแหน่ง หรืออำนาจของเขาเอง แต่เป็นเรื่องของการถวายเกียรติแด่พระเจ้า

นี่คือคนแบบที่พระเจ้ากำลังมองหาและต้องการทำงานผ่าน:

ผู้ที่มีแรงผลักดันและแรงจูงใจในการแสวงหาความรุ่งโรจน์ของพระเจ้า ไม่ใช่ของเราเอง

แล้วอะไรเป็นแรงผลักดันและแรงจูงใจของคุณ? ความนิยม ตำแหน่ง

และอำนาจสำหรับตัวคุณเองหรือไม่? หากเป็นเช่นนั้น ก็จะมีภัยคุกคามอยู่เสมอ บาปจะ

“คอยซุ่มอยู่ที่ประตูของคุณ” เสมอ เหมือนที่พระเจ้าบอกกับคาอินก่อนที่คาอินจะฆ่าเอเบล

พระเจ้าทรงทำงานผ่านผู้คนที่มีความซื่อสัตย์เพื่อเขา ผู้ที่แสวงหาการถวายเกียรติแด่เขา ตำแหน่ง และอำนาจของเขา มาเป็นคนแบบนี้กันเถอะ

ให้เราเป็นคนที่รู้สึกขอบคุณพระเจ้าและสิ่งที่พระองค์ทำจนไม่มีอะไรมาหยุดการตอบสนองของเราต่อพระองค์และความดีของพระองค์ในการสรรเสริญพระองค์ได้

ความรู้สึกอิจฉาริษยาอาจเกิดขึ้นเพราะความสำเร็จของคนอื่น
การขู่มขู่และกล่าวหาอาจเกิดขึ้นเพราะความสำเร็จของเรา ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม
ให้เราหันหน้าเข้าหาพระเจ้า ถวายเกียรติและสรรเสริญพระองค์ โยนาธานเป็นเพื่อนกับดาวิด
เราก็คอยเป็นเพื่อนกับพระเจ้าเช่นกัน เราต้องการหันไปหาพระองค์เพราะพระองค์ทรงเชื่อถือได้
พระองค์คืออัลฟาและโอเมกา พระองค์คือพระผู้สร้างจักรวาล พระบุตรองค์เดียวของพระองค์
(พระเยซู) เสด็จไปที่กางเขนเพื่อเรา
และพระองค์คือหัวใจของพระเจ้าเมื่อเราวางใจในพระองค์และถวายเกียรติพระองค์
นั่นคือสิ่งที่ดาวิดทำ เขาถวายเกียรติพระเจ้า

หนึ่งพันปีต่อมา พระเยซูหันมาหา ถวายเกียรติและสรรเสริญพระบิดาบนสวรรค์ของพระองค์
แม้กระทั่งบนกางเขน พระองค์หันไปหาพระบิดาบนสวรรค์และตรัสว่า “พระบิดา
โปรดยกโทษให้พวกเขาเถิด เพราะพวกเขาไม่รู้วาทนกำลังทำอะไรอยู่” (ลูกา 23:34)
พระองค์ก้าวไปอีกขั้นหนึ่งจากที่ดาวิดทำและอธิษฐานเผื่อผู้ที่ข่มเหงพระองค์
นี่คือการนำคำสอนของพระองค์เองจากช่วงก่อนหน้านั้นในพันธกิจของพระองค์มาปฏิบัติจริงบนไม้กางเขนทันที นั่นคือ “จงรักศรัทธาของท่าน และอธิษฐานเผื่อผู้ที่ข่มเหงท่าน” (มัทธิว 5:44)
นั่นคือหัวใจของผู้ที่มีพันธกิจเกี่ยวกับพระสิริของพระเจ้า
และนั่นคือบุคคลแบบที่พระเจ้าปรารถนาให้คุณและฉันให้เป็น ดังนั้น
เรามาทำทุกสิ่งเพื่อพระสิริของพระเจ้ากันเถอะ
เรามีแรงบันดาลใจที่จะประสบความสำเร็จในชีวิตโดยนำพระสิริมาสู่พระเจ้า
และร่วมเฉลิมฉลองอย่างมีความสุขร่วมกับผู้อื่นเมื่อพวกเขาทำเช่นนั้นเช่นกัน มาอธิษฐานกันเถอะ
...อาเมน